

# **No és aquí, sinó que ha ressuscitat**

per Antoni Mendoza i Miralles

*Edicions Cristianes Bíbliques*

Copyright © 1999 per a la present edició: Edicions Cristianes Bíbliques.  
Apartat 10053. 08080 Barcelona-Catalunya (Espanya)

Composició: AMM. Apartat 2533. 08080 Barcelona.

## Pròleg

El títol d'aquesta obra és pres de les paraules que van dir els àngels a aquelles santes dones que anaren al sepulcre per preparar el cos mort del seu estimat Mestre i Senyor.

L'autor, amb aquestes pàgines, vol ajudar-nos a centrar la nostra atenció en aquells fets, i en les diferents reaccions que es van produir davant la resurrecció de Crist. Reaccions que, pot ser, poques vegades hem considerat amb atenció però que evidencien el que havia en l'interior d'aquelles homes i d'aquelles dones que van gaudir del privilegi de ser testimonis de la resurrecció de Crist. Fets que ens mostren la benvolença del Senyor, i com actua per confirmar la fe dels seus. Reaccions, que aixequen un sòlid testimoni a favor de la resurrecció de Crist, com un fet cert i que no es pot contradir.

El nostre germà escriu amb un objectiu doble: portar-nos a un coneixement més detallat dels fets que es troben registrat a la Paraula de Déu, i portar-nos a comparar-los amb la nostra vivència cristiana.

És el nostre desig que el Senyor utilitzi aquestes poques pàgines, per portar-nos a reconèixer la importància de la resurrecció corporal de Jesu-Crist d'entre els morts; i entendre que, tots els fets de la nostra vida, tenen un propòsit que governa Déu, desenvolupar en nosaltres una fe viva que sigui un testimonio a aquells que es troben al nostre voltant i doni glòria a Déu.

*Els editors*



## Introducció

El fet de la resurrecció del Crist va agafar desprevinguts als seus deixebles, de la mateixa manera que els va agafar desprevinguts el fet de la seva crucifixió sobre la creu que es va aixecar en el lloc anomenat Gòlgota, o Lloc del Crani.

Quan el Crist va ser pres, jutjat -si allò es pot considerar un veritable judici-, sentenciat i mort, els seus deixebles van quedar desconcertats. Reaccions de violència, com la de Pere tallant l'orella al criat del gran sacerdot;<sup>1</sup> de por, com la dels deixebles que el van deixar i van fugir;<sup>2</sup> de covardia, com la de Pere negant per tres vegades que conegués a Jesús;<sup>3</sup> de tristesa i dolor, com la d'aquelles dones que eren al peu de la creu amb Joan,<sup>4</sup> són algunes de les evidències que mostren que els esdeveniments que estaven presenciant no els esperaven.

Els van oblidar les referències que Jesús havia fet a la seva mort al llarg del seu ministeri, i també les porcions de l'Antic Testament parlaven d'aquest fet.

El fet de la resurrecció tampoc l'esperaven. Un cop va passar el dissabte, uns van tornar cap a casa, com els deixebles que anaven a Emmaús; altres van anar a tenir cura del cos del Senyor, com les dones que van portar les espècies aromàtiques per preservar el cos mort de Jesús; altres van quedar reunits a la cambra alta on el Senyor havia celebrat la Pasqua amb els seus i havia establert el Sant Sopar, sense saber què fer; altres... Cap d'ells esperava ni pensava en què el Senyor havia promès que ressuscitaria al tercer dia. Fins al punt que, quan va succeir, els va costar d'acceptar la notícia.

---

<sup>1</sup>Mt 26:51

<sup>2</sup>Mt 26:56b.

<sup>3</sup>Jn 18:25-27.

<sup>4</sup>Jn 19:25-27.

Però el Senyor els ho havia dit i repetit moltes vegades, i va fer menció del fet al moment de sortir cap a la muntanya de les Olive-res, la nit que va ser agafat pres, després de citar les paraules de Zacaries en relació a la seva mort i a la reacció dels deixebles: «Perquè està escrit: *Feriré el pastor, i seran dispersades les ovelles del ramat*».<sup>5</sup> El Senyor els havia dit: «*Però després que hagi ressuscitat aniré davant vostre a Galilea*».<sup>6</sup> Però no van recordar aquelles paraules, paraules que els podien haver donar molta consolació i forta esperança en aquells moments tant durs que havien d'enfrontar.

---

<sup>5</sup>Mt 26:31, comp. Zac 13:7.

<sup>6</sup>Mt 26:32.

## Una reacció inesperada

En canvi, és de destacar la reacció dels principals sacerdots i dels fariseus a l'endemà de la mort del Crist. Mateu registra les paraules que van dir a Pilat: «Senyor, ens hem recordat que aquell impostor va dir quan encara vivia: *Després de tres dies ressuscitaré. Ordena, doncs que s'asseguri el sepulcre fins al tercer dia, no fos que vinguessin de nit els seus deixebles, el robessin i diguessin al poble: Ha ressuscitat d'entre els morts. I la darrera impostura seria pitjor que la primera*». <sup>7</sup>

### Els «incrèduls» recorden les paraules del Crist

Els recordaven que el Crist havia anunciat la seva resurrecció tres dies després de la seva mort! Quina memòria la d'aquells religiosos incrèduls! Mentre que cap dels seus deixebles recordava que Jesús havia promès ressuscitar al tercer dia, aquells que havien treballat per què Jesús fos crucificat, i que feia molt de temps que estaven cercant la manera de matar-lo, ells recordaven molt bé les seves paraules. Com pot ser que oblidem els deixebles del Senyor les seves paraules?

Recordaven les paraules, però no les creien. Estaven segurs que els seus deixebles també les recordarien, i intentarien fer-les realitat robant el cos de Jesús i dient que ell havia ressuscitat. Això encara els podia complicar més la vida, tant a ells com a Pilat, si no eren capaços d'impedir que es portés a terme.

La proposta que els principals sacerdots i els fariseus van fer a Pilat ho podia impedir. Pilat els va concedir una guàrdia, a fi que ells mateixos asseguressin el sepulcre «com ells sabien». I sabien assegurar-lo bé, dons primer van segellar el sepulcre i, tot seguit, van

---

<sup>7</sup>Mt 27:63-64.

posar la guàrdia. Van fer estampar sobre la pedra que tancava aquell sepulcre el segell de Roma, un segell que si es trencava comportava la mort. I, a més, van deixar un grup de soldats armats per què tinguessin cura que ningú pogués trencar aquell segell, i si algú ho intentava deixés la vida en l'intent. Més seguretat no van saber trobar per evitar que el cos mort de Jesús sortís d'aquell sepulcre nou que Josep d'Arimatea es va atrevir deixar a Jesús.

### **Els «incrèduls» creuen en la resurrecció**

Però encara hi ha un fet més sorprenent: que aquells que odiaven el Crist recordessin les seves paraules, quan els seus deixebles no. Desconcerta la reacció que els principals sacerdots van tenir quan alguns de la guàrdia van anar a la ciutat i els van anunciar que Jesús havia ressuscitat: *«I es van reunir amb els ancians, van tenir un consell i van donar molts diners als soldats dient: Digueu que els seus deixebles van venir de nit i el van robar mentre nosaltres dormíem. I si això arribés a oïdes del governador, nosaltres el persuadirem i us evitarem compromisos»*.<sup>8</sup>

Els soldats de la guàrdia que vigilava el sepulcre del Crist que van venir als principals sacerdots i van informar dels fets sobrenaturals que havien succeït en el sepulcre i de la resurrecció corporal del Crist d'entre els morts, van informar en primer lloc als jueus, i després havien d'informar dels fets a Pilat. La situació no era gens fàcil per a ells, doncs ells eren responsables que aquell sepulcre no fos obert i el cos tret. Del cert, que ni Pilat ni els principals sacerdots se'ls creurien; però la vida d'ells estava en perill. Únicament si podien convèncer els seus superiors que els fets que ells contaven eren certs, es podrien salvar de la mort.

Crida l'atenció que Mateu no fa referència a cap resistència per part dels jueus per acceptar la història que els soldats els van explicar. Un esperaria una reacció d'incrèdilitat, una negació dels fets, una acusació als soldats que s'havien adormit, o que anaven beguts

---

<sup>8</sup>Mt 28:12-14.



i havien deixat la seva responsabilitat. Semblaria una reacció més natural. Però per alguna raó no ho era. Pot ser aquells soldats eren homes de tota confiança de Pilat, la paraula dels quals ell mai posaria en dubta; o, ¿pot ser és que aquells que havien demanat a Pilat assegurar el sepulcre temien que les paraules de Jesús fossin veritat?

Mateu diu que els ancians es van reunir en consell, i que van resoldre fer mentir als soldats. Això vol dir que es van creure el fet de la resurrecció, però van continuar negant al Senyor ressuscitat. Van acceptar uns fets, sense posar-los en dubte, però no van actuar en conseqüència. No es van penedir dels seus pecats, no van lamentar haver lliurat a mort a aquell just, no van clamar a Déu per perdó, ni es van plantejar la necessitat de creure de tot cor en Jesús com a Déu i Salvador. El fet de conèixer els fets i reconèixer que eren veritat no els va portar a experimentar una fe salvadora.

### **Els «incrèduls» no volen que es conegui la resurrecció**

En lloc d'anunciar el fet a tot el poble, van decidir tapar la boca als soldats amb diners i defensar-los davant de Pilat, per evitar que la veritat de la resurrecció arribés a oïdes de tot el poble. Espanta considerar la maldat que hi havia en el cor d'aquells que havien de dirigir Israel a Déu i a l'obediència de la Santa Paraula.

No solament no van voler posar fe en el Crist mort i ressuscitat, van decidir impedir que el coneixement d'aquest fet cabdal per a tot home arribés a la resta del poble. No van voler acceptar l'anunci de la resurrecció ni val voler que ningú el pogués acceptar. Ni ells volien la salvació de Déu ni volien que ningú la pogués rebre. Aquest és el perill de la religiositat formal, que rebutja la veritat de l'Evangelí i treballa per què aquesta veritat no arribi a cap home ni dona. Cal examinar els nostres cors i treure de nosaltres qualsevol aspecte d'aquest terrible mal.

## I els soldats...

Els soldats de la guàrdia van ser testimonis presencials de la resurrecció. La van acceptar com un fet històric, van donar testimoni d'ella als principals sacerdots, però van preferir els tresors humans als tresors celestials.

Després de ser testimonis del fet sobrenatural de la resurrecció del Crist, ¿com van poder deixar-se comprar per diners? Pot ser havien estat quan el Crist va ser martiritzat, i fins i tot havien participat en aquell menyspreable acte, evidenciat la maldat del seu propi cor. Pot ser van ser d'aquells que van dur a Jesús fins al Calvari. Pot ser van ser d'aquells que el van clavar a la creu. Pot ser van ser d'aquells que es van jugar les seves robes. Pot ser van ser d'aquells que el van injuriar i blasfemar, mentre el Crist demanava al Pare per perdó per a ells, i portava el pecat de tots nosaltres i patia el judici de Déu, consumant la redempció.

Els eren «testimonis» del seu patiment i de la seva mort en la Creu; ells eren «testimonis» directes de la seva resurrecció; però això no els va fer beneficiaris de la redempció que Crist en la Creu va obtenir i que la resurrecció va confirmar. Quan el cor de l'home no es commou davant el Crist crucificat, res el pot commoure; aleshores, la Paraula de la Creu, el Verb de la Creu, el Crist de la Creu, esdevé per a ells un entrebanc, si s'és jueu, o neciesa, si s'és gentil.<sup>9</sup>

---

<sup>9</sup>1Co 1:18, 24.

## Una «incredulitat» desconcertant

Fins ara hem estat considerant la reacció dels principals sacerdots i dels fariseus, i dels soldats de la guàrdia romana. Ara considerem com van reaccionar els deixebles del Crist davant el fet de la seva resurrecció. Si ens va sorprendre com van «creure» els dirigents religiosos i els soldats en la resurrecció del Crist; ens desconcerten les dificultats que, tant els apòstols com la resta dels deixebles, van tenir per acceptar aquell fet gloriós.

### Les dones que van anar a preparar el cos de Jesús

L'Evangelí ens descriu l'arribada al sepulcre d'algunes d'aquelles santes dones que van seguir al Senyor durant el seu ministeri.

Havien comprat espècies aromàtiques per preparar el cos mort del Senyor d'una manera adient. Elles l'estimaven, i ho havien demostrat, pot ser més que ningú. Les Escriptures ens parlen d'unes dones que havien seguit a Jesús des de Galilea; elles van veure el sepulcre i com hi van posar el seu cos, i van fer preparatius per a tenir c<sup>u</sup>ra del cos del Senyor.<sup>10</sup> També se'ns parla que van venir des de Galilea per servir-lo.<sup>11</sup> I Lluc ens parla de moltes dones que van servir al Senyor Jesús amb els seus béns.<sup>12</sup>

Però elles, quan van arribar al sepulcre i el van trobar obert i buit van quedar perplexes. On era el cos del Senyor? Què havia succeït? Elles buscaven Jesús entre els morts. No recordaven, com recordaven els principals dels sacerdots i els fariseus, allò que ell els havia dit. Aquells dos àngels, que els van anunciar la resurrecció del Crist, van haver de recordar a aquelles dones que el Senyor ja havia anunciat la seva resurrecció abans de morir.

---

<sup>10</sup>Lc 23:55.

<sup>11</sup>Mt 27:55.

<sup>12</sup>Lc 8:3.

Elles, aquelles dones que tan estimaven el Senyor, havien oblidat les seves paraules. És un fet trist, és un fet lamentable. Però és un fet que, tristament i lamentablement ens succeeix a aquells que hem cregut en el Crist i l'estimem: ens oblidem de les seves paraules. Moltes vegades, havent estat avisats pel Crist en la seva Paraula, els fets ens agafen d'imprevist i ens deixen perplexos, quan els havíem d'estar esperant i els hauríem que rebre joiiosos.

Però un cop van recordar les paraules del Crist i van rebre l'anunci del seu compliment, l'anunci de la resurrecció, elles van creure immediatament, i van tornar als deixebles per donar testimoni joiós d'aquell fet.

Déu permeti que si ens hem oblidat de la Paraula del Senyor, al menys no haguem deixat d'estimar-lo; perquè els que estimen el Senyor, quan recorden la Paraula, ràpidament la creuen i es posen en moviment per donar testimoni.

### **Els apòstols que van rebre el testimoni de les dones**

Aquelles dones, un cop van recordar les paraules que Jesús els havia dit, i que els àngels els havien fet recordar, van anar immediatament on eren els onze apòstols i tots els altres per anunciar-li's aquell fet joiós.<sup>13</sup> Lluc ens diu que era un grup nombrós de dones, i que entre elles hi havia Maria Magdalena, Joana i Maria de Jaume.<sup>14</sup>

Però la reacció dels apòstols i dels altres deixebles no va ser la mateixa que la d'aquelles dones. Ells, com elles, no es recordaven les paraules de Jesús en les què els havia anunciat la seva resurrecció. Però, lamentablement, no solament no s'enrecordaven de les paraules del Senyor, sinó que a més no es van creure el testimoni que aquelles santes dones donaven. I no solament no les van creure, sinó que creien que deliraven.<sup>15</sup> ¿Quins prejudicis tenien vers elles que els feia pensar d'aquesta manera, quan elles estaven donant tes-

---

<sup>13</sup>Lc 24:9.

<sup>14</sup>Lc 24:10.

<sup>15</sup>Lc 24:11.

timoni de les paraules que Jesús havia dit i que havien oblidat fins i tot els apòstols? La seva devoció vers els Senyor els semblava excessiva? Menyspreaven la seva condició de dones? O, potser, no havia en llurs cors l'amor que tenien aquelles dones vers el seu Senyor i això els feia creients «incrèduls», fins al punt de negar les paraules del Senyor?

Pot ser que van oblidar l'obligació que tenim els creients d'avançar-nos mútuament a honorar-nos, i no ho van exercir vers aquelles santes dones?<sup>16</sup> Pot ser van oblidar l'obligació de sometre'ns els uns als altres i de cenyir-nos els uns als altres amb la humilitat, com més endavant Pere manarà als germans de part de Déu?<sup>17</sup>

La veritat és que la manera en què van reaccionar els apòstols i la resta dels deixebles no els honora gens. I quina tristesa portaria aquesta reacció a aquelles dones.

Reflexionem sobre aquesta reacció, i revisem la condició del nostre propi cor, que no estigui en les mateixes condicions, i ens resistent al recordatori de la Paraula del Senyor que hem oblidat. Hem d'atendre i rebre a tot germà que ens recordi les paraules de la Paraula del Senyor, sigui home o dona, nen o gran, ric o pobre, amb estudis o sense, blanc o negre. Ens cal no confondre el que és l'ordre del Senyor en la seva Església, on ell ha prohibit a les germanes assumir la direcció espiritual (el do d'ensenyament i de pastorat), amb la necessitat que tot germà, home o dona, té de recordar a tots els altres la Paraula del Senyor.

### **Aquells que marxaven cap a Emmaús**

Es veu que dos dels deixebles van decidir deixar el grup que estava a Jerusalem i marxar cap a Emmaús, un poble que era a uns onze quilòmetres de Jerusalem. Pot ser tornaven cap a casa, després d'una certa decepció pels fets que havien succeït? Doncs, per la seva conversa, s'evidencia que no anaven a anunciar la resurrecció del Senyor a aquella població.

---

<sup>16</sup>Rm 12:10b.

<sup>17</sup>1P 5:5.

Els havien estat presents en els fets que havien succeït a Jerusalem, i la mort del Crist els havia agafat desprevinguts, i els havia deixat desconcertats. Ells esperaven que Jesús havia de redimir a Israel,<sup>18</sup> però aquella esperança s'havia esvaït feia tres dies, quan ell va morir a la Creu.

Crida l'atenció que un d'ells es digués Cleofàs. L'esposa d'un tal Cleofàs, que es deia Maria, havia estat una de les dones que van ser vora la Creu de Jesús.<sup>19</sup> Era aquest Cleofàs el seu marit? Qui anava amb ell, la seva muller? No tenim respostes bíbliques per a aquestes preguntes. Però seria molt trist que aquests dos deixebles fossin Maria i Cleofàs, i que d'estar ella a prop del Crist ara tornés cap a casa sense acceptar la notícia de la resurrecció. També podria ser que el fet de no ser amb la seva dona vora la Creu de Jesús evidenciés una fe més feble que la de la seva dona, i que ara, mentre ella quedava a Jerusalem creient en la resurrecció, ell marxés cap a casa amb un altre deixeble desanimat. No tenim informació bíblica al respecte, però són fets a considerar.

El que si sabem de cert és que Cleofàs i el seu company, fos qui fos, havien rebut el testimoni d'aquelles santes dones referent al fet que el Crist havia ressuscitat. I també sabem que no el van creure. Per ell, les que havien fet l'anunci va esverar els deixebles.<sup>20</sup> Qüestionen el testimoni de les dones, i el consideren quelcom que elles han dit com a conseqüència de no haver trobat el cos de Jesús en el sepulcre. Sembla que les tractin de mentideres. Com a mínim continuen afirmant que va ser un deliri, un producte de la ment alterada pel dolor i l'amor d'unes dones.

De res no va servir que alguns dels deixebles anessin a confirmar el que les dones deien, entre ells Pere. Cleofàs diu que l'única cosa que van veure els homes que van anar al sepulcre va ser que aquest era buit, però això no significava, ni molt menys, que Jesús hagués

---

<sup>18</sup>Lc 24:21.

<sup>19</sup>Jn 19:25.

<sup>20</sup>Lc 24:22.

ressuscitat d'entre els morts, com deien les dones. I totes aquestes reflexions les feia Cleofàs i el seu company a aquell home que havien trobat en el camí.

Aquell company de viatge, al qual van contar els fets des de la perspectiva d'un deixeble «incrèdul», va resultar ser el mateix Jesús ressuscitat. I la primera cosa que el Senyor ressuscitat els ha de dir és: «*Oh insensats i lents de cor per creure tot el que van dir els profetes!*»<sup>21</sup> No van merèixer cap altre qualificatiu de part del Senyor ressuscitat. Tant assenyants que ells es creien! Tant suficients! El Senyor els diu que no entenen res de res, que són uns ignorants, que es resisteixen a actuar coherentment. La seva resposta davant els fets que havien viscut no era la pròpia d'un deixeble, d'un creient; era més la pròpia d'un incrèdul. Quina manera de menysprear el testimoni d'aquelles santes dones i dels germans que van anar a comprovar que el sepulcre era buit. Quina falta d'un cor tendre, que davant la notícia de la resurrecció del Senyor no saltés de joia i santa emoció. Vigilem el nostre cor. És veritat que la nostra fe no és la de l'existencialista, no és un salt al buit; però tampoc és una racionalització pura i dura, que deixa de costat tots els sentiments. Sentiments i raó, o raó i sentiments, són dos components que han de ser presents en la nostra fe. Una fe que raona i una fe que viu, experimenta, sent.

Aquells dos deixebles havien oblidat les paraules del Senyor, les dones que van veure el sepulcre buit també. Però, a més, havien dubtat del testimoni de les dones que havien anat al sepulcre, com la resta dels deixebles. A més, havien dubtat del testimoni de la resta dels deixebles, entre ells de Pere, afirmant que el fet que el cos no hi fos no volia dir que Jesús hagués ressuscitat. A més, no creien el testimoni que les Escriptures, des de Moisès als profetes, donaven sobre el patiments del Crist i la seva entrada a la glòria.<sup>22</sup>

El mateix Jesús va haver d'interpretar-los les Escriptures. Van necessitar que el Mestre els repetís les lliçons que ja sabien, destruint

---

<sup>21</sup>Lc 24:25.

<sup>22</sup>Lc 24:26-27.

els arguments del seu «racionalisme» i destrossant la duresa dels seus cors. Així ho van haver de reconèixer, quan es van adonar que aquell que era amb ells i els va obrir les Escripures era el mateix Jesús ressuscitat: «*No és cert que el nostre cor s'encenia dins nostre mentre ens parlava pel camí i ens obria les Escripures?*».<sup>23</sup>

Quan es van adonar de la realitat de la resurrecció, van haver de desfer el camí que havien fet cap a Emmaús, tornant cap a Jerusalem, tornant on eren els germans, on estaven la resta dels deixebles. Els va fer, un cop arribats, confessar la veritat de la resurrecció, i, encara que els Evangelis no ho diuen, segur que van haver de demanar perdó a aquelles santes dones per com les havien tractat.

L'Escriptura evidencia la nostra insensatesa i la lentitud del nostre cor per creure «tot», i aquest mot és molt important, «tot» el que diuen les Escripures. Ens cal creure «totes» les paraules de la Paraula de Déu. L'Escriptura ens fa corregir els camins equivocats, que ens aparten dels germans aplegats. I ens cal corregir tots els nostres camins equivocats.

### **La reacció extrema de Tomàs**

Un pensaria que amb els deixebles que tornaven cap a Emmaús ja hauria estat vençuda tota la «incredulitat» dels deixebles, però, tristament, no va ser així. Si el cas de Cleofàs i els seu company ens ha semblat una reacció difícil de justificar en un deixeble, què direm de la de l'apòstol Tomàs?

Tomàs formava part d'aquell grup de dotze homes que Jesús va escollir per preparar-los d'una manera especial al llarg de més de tres anys, i del quals un, Judes Iscariot, es va desviar. Encara així, mostra una insensatesa i lentitud de cor per creure les Escripures més gran que la dels deixebles d'Emmaús.

Jesús ressuscitat va visitar els seus deixebles, quan aquest eren reunits amb les portes tancades. Tomàs, no sabem per quina raó, no era amb els deixebles quan el Senyor els va visitar. On era? Ens cal

---

<sup>23</sup>Lc 24:32.



recordar que el nostre lloc és amb els deixebles, i especialment quan aquests estan reunits. Això és important de considerar quan tants cristians obliden l'obediència al manament de no deixar les nostres reunions, la qual cosa produeix una manca d'estímul a l'amor i a les bones obres, i a encoratjar-nos.<sup>24</sup>

Quan va tornar Tomàs, la resta dels deixebles li deien commoguts i amb una gran alegria que el Senyor ressuscitat havia vingut a veure'ls, els havia mostrat les mans i el costat, els havia parlat, els havia beneït, els havia enviat, i els havia bufat l'Esperit Sant.<sup>25</sup> «Quina llàstima, Tomàs que no hi fossis», pot ser li va dir un. «Quina benedicció t'has perdut, Tomàs», pot ser li va dir un altre. «*Hem vist el Senyor*»,<sup>26</sup> li deien tots.

Tot això no li va fer cap gràcia a Tomàs. Es va enfadar, creient que les paraules dels seus companys eren de recriminació? Pot ser, tu i jo ens les hauríem pres d'aquesta manera. Es va sentir menyspreat pel Senyor, per no haver esperat que ell fos present? Pot ser nosaltres sí que ens hauríem ofès.

L'actitud de Tomàs, no creient el testimoni que tota la resta dels deixebles li donaven, afegia a la «incredulitat» dels deixebles fins aquell moment un element més. Havia oblidat les paraules del Senyor al respecte; no va creure el testimoni de les dones que havien anat al sepulcre, tractant-lo d'un deliri; va «racionalitzar» el testimoni dels germans que van anar a comprovar allò que deien les dones, i no va considerar que el fet que el cos no fos era evidència que Jesús hagués ressuscitat; va ignorar el testimoni de les Escriptures de l'Antic Testament en relació a aquells fets; va negar el testimoni d'aquells deixebles que l'havien trobat i parlat amb ell quan anaven camí d'Emmaús; i... ara negava el testimoni de tota la resta dels deixebles que amb alegria li deien que el Senyor ressuscitat els acabava de venir a visitar. Volem una resistència més gran? Germà,

---

<sup>24</sup>He 10:23-25.

<sup>25</sup>Jn 20:19-23.

<sup>26</sup>Jn 19:25a.

germana, donem un cop d'ull al nostre interior i revisem les resistències que hi ha en nosaltres! Demanem perdó al Senyor per elles, amb sincera constricció.

Tomàs exigia una prova personal per creure. Una prova personal i experimental al màxim. Primer, Jesús ressuscitat se li havia d'aparèixer a ell. Segon, havia de veure amb els seus propis ulls el senyal dels claus que havien atravesat les seves mans a la Creu. Tercer, havia de poder ficar el dit dins del forat que els claus havien deixat en les mans del Senyor. Quart, havia de poder ¡ficar la seva mà dins la ferida que el soldat romà havia fet en el costat de Jesús. A què venia aquell to d'exigència, i a què tanta exigència. Ell no es conformaria amb allò que els seus companys havien vist, les mans i el costat del Senyor; ell volia més.

Però no era Tomàs un apòstol? Ell havia estat amb Jesús al llarg del seu ministeri. Com un apòstol del Senyor podia actuar d'aquesta manera? Tinguem molta cura de nosaltres mateixos! El fet de ser missioner, pastor, diaca, predicador, instructor d'escola dominical, de tenir molt anys de creient, de conèixer molt de la Paraula de Déu... no és cap garantia si no prenem la nostra creu cada dia.<sup>27</sup>

Al cap de vuit dies novament els deixebles eren aplegats. Aquesta vegada també hi era Tomàs. I el Senyor tornà a venir als seus deixebles. Els saludà, i es va adreçar directament a Tomàs. Quina seria la reacció de Tomàs quan Jesús ressuscitat es presenta enmig d'ells? Temor, vergonya, tristesa, dolor... I com se sentiria Tomàs quan el Senyor s'adreça a ell directament per nom? Ben segur que esperava una severa recriminació per la seva incredulitat i per la seva actitud. Si Tomàs hagués caigut en les nostres mans no torna a obrir la boca mai més. Que diferent és la manera d'actuar del Senyor; sap conjugar la fermesa amb la més gran tendresa.

Jesús ressuscitat s'adreça a Tomàs i li diu que faci tot allò que ell havia dit als deixebles que hauria de fer per poder creure. «Tomàs,»- li diu el Senyor- «si has de fer tot això per creure, fes-ho». «Si no

---

<sup>27</sup>Lc 9:23.

t'és suficient amb les paraules que us vaig dir sobre la meva resurrecció, el testimoni de les dones, el testimoni de Pere i els altres, el testimoni de les Escriptures, el testimoni de Cleofàs i el seu company, i el testimoni de tots la resta dels deixebles... *porta el teu dit aquí i mira les meves mans. I porta la teva mà i fica-la en el meu costat*».<sup>28</sup> Fermesa, tristesa i amor evidencia Jesús en les seves paraules.

No sabem què va fer Tomàs, si finalment va ficar el dit en els forats de les mans i la mà en la ferida del costat. La presència de Jesús ressuscitat i les seves paraules va acabar amb totes les seves resistències. «Tomàs,» -li diu el Senyor- «no siguis incrèdul...».<sup>29</sup> Deixa de banda la incredulitat i sigues un creient fidel. Quantes d'aquestes paraules ens ha de dir el Senyor? No ens cal reproduir l'experiència de Tomàs en les nostres vides, si és en l'Escriptura és per què l'Esperit apliqui aquesta Paraula a la nostra vida.

Finalment, Tomàs va caure vençut, dient: «*Senyor meu i Déu meu*».<sup>30</sup> Reconeix que Jesús ha ressuscitat, i el reconeix com a Senyor i Déu, millor com al «seu» Senyor i el «seu» Déu. Sense reserves, sense dubtes, per sempre.

---

<sup>28</sup>Jn 19:27.

<sup>29</sup>Jn 19:27c.

<sup>30</sup>Jn 19:28.

## Contrastos

Els jueus creien que els seus deixebles recordaven les paraules de Jesús, en què va anunciar la seva resurrecció, i van assegurar de la millor manera, aquell sepulcre per què ells no robessin el cos. La realitat és que cap dels seus deixebles, ni els apòstols, ni les dones que el servien i l'estimaven tant, ningú recordava les paraules del Crist en relació a la seva resurrecció.

Els soldats romans van acceptar el miracle de la resurrecció del Crist com un fet verídic, i el van comunicar sense intentar buscar una altra explicació més plausible, més creïble. Per ells la situació no era gens fàcil, la seva vida estava en joc. Van defensar el fet de la resurrecció davant els principals dels jueus, amb les conseqüències que això pogués tenir.

Els principals dels jueus van rebre el testimoni de la resurrecció dels soldats romans. No trobem cap referència a què possessin en dubte aquell testimoni. El que diu l'Esclusura és que van tractar la qüestió i van resoldre que el millor, per a ells, era amagar els fets. No van negar la resurrecció del Crist, van amagar el testimoni d'ella. Van subornat als soldats perquè mentessin en relació als fets, i no solament al poble sinó al mateix Pilat. Es van oferir a intercedir pels soldats per què Pilat no els castigués, a més de pagar bé llurs serveis.

Per contrast, els deixebles van ser molt reacis a reconèixer el fet de la resurrecció de Jesús d'entre els morts. Sembla il·lògic, incoherent, contradictori. Fins i tot els religiosos incrèduls eren més «creients» en les paraules del Crist i en els fets que els van testificar els soldats romans sobre la resurrecció que els deixebles. Quantes muralles va haver d'enderrocar el Senyor per què els seus arribessin a acceptar i creure aquell fet tan gloriós i consolador.

## **Explicacions de la «incredulitat» dels deixebles**

La consideració d'aquests fets m'ha portat a parar atenció en dos aspectes que ens poden ajudar a entendre quelcom en relació als propòsits divins en aquests fets. Un, és que Déu va fer servir aquests fets per evidenciar les realitats que eren al cor dels soldats, dels dirigents religiosos d'Israel i dels deixebles. L'altre, és que Déu va fer servir aquestes reaccions per donar una prova ferma de la realitat del fet de la resurrecció.

### **Per evidenciar la realitat del cor**

El Senyor va fer servir aquests esdeveniments, perquè es manifestés la realitat que era al cor dels deixebles. El Senyor no havia acabat encara la preparació que els volia donar pel ministeri que els esperava. Eren aspectes en la vida d'ells que calia encara treballar, d'aquí les diferents reaccions. En uns calia fer més treball que en altres, però en tots el Senyor va haver de treballar per poder utilitzar-los després en la proclamació de l'Evangelí.

La posició no sempre és sinònim de més gran espiritualitat. Certament que aquells que són davant el poble de Déu han de tenir un alt nivell espiritual, però això no vol dir que tot el poble de Déu no ha de tenir el mateix nivell espiritual. Tots els membres del cos de Crist, l'Església, tenen una funció, i per poder portar-la a terme tot membre necessita la plenitud de l'Esperit Sant, la màxima maduresa i espiritualitat. Cal destacar que les dones, que moltes vegades són considerades a un nivell inferior en l'Església, van ser les que més ràpidament van acceptar el fet de la resurrecció. I que un apòstol, Tomàs, va ser el que més dificultats va posar per acceptar-la. Això no és una casualitat, és quelcom que el Senyor ens vol indicar, que ens ha d'humiliar.

Si el Senyor no hagués fet que tota la incredulitat, insensatesa, lentitud de cor sortís a la llum... no hi hauria hagut penediment, confessió i confirmació en la fe. D'aquella experiència, que va tenir una vessant individual i un altre col·lectiu, van sortir un grup d'homes i dones que amb valentia van donar testimoni del Crist crucificat i ressuscitat fins a l'últim de la terra.

### Una acumulació de proves a favor de la resurrecció de Jesús

És grandíols com el Senyor acumula proves a favor del fet de la resurrecció de Jesús. La resurrecció de Jesús és fonamental per poder anunciar una redempció consumada. Pau, parlant del tema en la primera epístola als Corintis diu: *«Si Crist no ha estat ressuscitat, llavors la nostra predicació és inútil, i també és inútil la vostra fe»*.<sup>31</sup> I també: *«I si Crist no ha estat ressuscitat, la vostra fe és inútil: encara esteu en els vostres pecats»*.<sup>32</sup>

La primera prova és que la mort i resurrecció de Jesús va ser d'acord amb les Escriptures de l'Antic Testament. Pau així ho afirma: *«Perquè en primer lloc us he transmès el que també vaig rebre: que Crist va morir pels nostres pecats, segons les Escriptures, i que fou sepultat, i que ha estat ressuscitat al tercer dia, segons les Escriptures»*.<sup>33</sup>

La segona prova és el nombre de persones a les que Jesús ressuscitat es va aparèixer: *«I que fou vist per Quefes i després pels dotze, després fou vist per més de cinc-cents germans alhora, la majoria dels quals encara viuen i d'altres ja s'han adormit, després fou vist per Jaume, després per tots els apòstols. I al darrer de tots, com a un nascut fora de temps, se'm va aparèixer també a mi»*.<sup>34</sup>

La tercera prova, i és la que podem extreure de tot el que hem estat considerant, és que els seus deixebles van ser els menys predisposat per creure's la resurrecció. L'oblit de les paraules del Crist al res-

---

<sup>31</sup>1Co 15:14.

<sup>32</sup>1Co 15:17.

<sup>33</sup>1Co 15:3-4.

<sup>34</sup>1Co 15:5-8.

pecte i de les Escriptures de l'Antic Testament; el fet que les dones anessin al sepulcre per embalsamar-lo, cosa que solament es fa amb un mort; les seves accions un cop van passar les festes, en què semblaven que tornaven a l'activitat normal; i la incredulitat en més o menys grau de tots els deixebles, fins el cas extrem de Tomàs; tot això prova que pera què aquells homes i dones donessin el testimoni que van donar de la resurrecció de Jesús,<sup>35</sup> alguns fins donar la vida, van haver de rebre proves que els van deixar sense cap mena de dubtes.

D'aquí paraules com les de Joan en la seva primera epístola: *«El que era des del començament, el que hem escoltat, el que hem vist amb els nostres ulls, el que hem contemplat i han palpat les nostres mans, referent al Verb de la vida -i la vida fou manifestada i l'hem vist i en donem testimoni i us anunciem la vida eterna, la que era amb el Pare i ens fou manifestada-; us anunciem el que hem vist i hem escoltat, a fi que també vosaltres tingueu comunió amb nosaltres. I la nostra com unió en veritat és amb el Pare i amb el seu Fill Jesu-Crist»*.<sup>36</sup>

---

<sup>35</sup>Fts 2:24; 3:15; 4:10; 17:31-32.

<sup>36</sup>1Jn1:1-3.

## Conclusió

Donem gràcies, una vegada més al Senyor, per la seva Santa Paraula. En ella trobem sempre veritats eternes, que no han de ser canviades pel pas del temps i pels nous coneixements. Veritats eternes que ens parlen de com és i actua Déu, el Déu sobirà, creador dels cels i la terra. Veritats que ens revelen el que hi ha en el cor de l'home. Veritats vives, que sempre ens porten a la Creu de Jesu-Crist, i al Crist crucificat, «*en qui estan amagats tots els tresors de la saviesa i del coneixement*». <sup>37</sup> I les experiències espirituals necessàries per fer-nos créixer en la gràcia i permetre'ns donar un testimoni eficaç de la nostra fe.

Déu vulgui que les anteriors consideracions ens facin reflexionar, sota la guia de l'Esperit Sant, i ens ajudi a evitar experiències tristes en la vida de fe i a obtenir victòria, per seguir progressant en la vida cristiana.

Recorda, recordem, ens cal fer memòria de la Paraula de Déu, ens cal creure tota la Paraula de Déu i ens cal estimar molt el Senyor i a la seva Paraula Santa. Siguem humils, no arrogants ni presumptuosos; honorant a les santes dones i homes que el Senyor ens ha donat com a companys, en la comunió dels deixebles.

Ajuda'ns Senyor! Glorifica't en i entre nosaltres! Amén.

---

<sup>37</sup>Col 2:3.



## **Indice general**

<b>Pròleg .....</b>	<b>3</b>
<b>Introducció .....</b>	<b>5</b>
<b>Una reacció inesperada .....</b>	<b>7</b>
<b>Una «incredulitat» desconcertant .....</b>	<b>11</b>
<b>Contrastos .....</b>	<b>20</b>
<b>Explicacions de la «incredulitat» dels deixebles .....</b>	<b>21</b>
<b>Conclusió .....</b>	<b>24</b>



Altres publicacions d'  
"Edicions Cristianes Bibliques":

\*Sèrie "Quaderns de fonaments".

\*Sèrie "Reflexió Teològica".

\*Sèrie "Estudi Bíblic".

\*Sèrie "Informació i Denúncia".

\*Sèrie "Edificació Cristiana".

\*Sèrie "Los Fundamentales".

Escriu-nos demanant el "Catàleg" de publicacions i  
rebràs de franc els nostre butlletí trimestral "*Κοινωνία*".

*Edicions Cristianes Bibliques*

Apartat 10.053

08080 Barcelona-Catalunya (Espanya)

Correu electrònic: [ecb-dlcf@geocities.com](mailto:ecb-dlcf@geocities.com)

URL: <http://www.geocities.com/Athens/Oracle/3322>

